

## ПЪРВА ГЛАВА

КРИСТОФЪР БЕШЕ МЪРТЪВ. Бяха го заварили да се клатушка по водата с опулени очи и празен поглед малко след зазоряване. Макар да не можех чистосърдечно да заявя, че до момента съм убила някого, този път нямаше как да отрека, че нося пълната отговорност.

– Вината не е твоя. – Веро ме стисна окуражително през ръкава на дългия ми черен пуловер. Нямах нищо друго подходящо за обличане; в никакъв случай не се бях събудила с очакването да присъствам на погребение. При все това младата и ултрамодерна бавачка на децата ми някак си беше успяла да се докара с прилепнал панталон, убийствен кок и дизайнерска блуза. Удостои ме с вяла усмивка. – Не си го направила нарочно.

Усетих крехката длан на дъщеря ми в моята; телцето ѝ беше притиснато към хълбока ми, а очите ѝ бяха зачервени от плач.

– В твоя защита – прошепна Веро – трябва да кажа, че указанията бяха написани с много дребен шрифт. А на твоята възраст...

– На трийсет и една съм.

– Именно. Никой не очаква да можеш да прочетеш лесно тези ситни буквички. Просто си му дала прекалено много, нищо повече.

– Стори ми се гладен. – Оправданието ми звучеше неубедително дори за мен самата, но при всяко влизане в стаята на дъщеря ми Кристофър ме гледаше от аквариума с тези ми ти кръгли умолителни очи.

– Знам. – Веро сви гланцираните си устни и ме потупа по рамото. – Направи каквото можа, Фин.

Златната рибка на дъщеря ми се носеше по мътната вода, а подутият ѝ корем сочеше обвинително към мен като показалец. Кристофър беше подарък за Дилия от баща ѝ, но нямах съмнение, че Стивън е купил рибката само за да ми направи напук. За да добави поредната отговорност към претоварения ми график, така че да наблюдава провала ми и да ми го натяква, докато се бори с мен за попечителството върху децата. Откакто ме заряза заради наетата от нас брокерка на недвижими имоти и двамата се сгодиха, твърдо реши да докаже, че съм негоден родител. За него това се превърна в съперничество, което само се ожесточи, след като двамата с Тереза се разделиха. Бях амбицирана да опазя проклетата рибка жива и да докажа на бившия ми, че съм способна да осигуря добър живот за децата ни – и за домашния им любимец – с оскъдните ми писателски доходи и без негово участие. Че мога да изхранвам и обгрижвам Дилия, Зак и Кристофър сама или поне с помощта на Веро.

Кристофър оцеля под грижите ми по-малко от месец и въпреки че Зак не беше достатъчно голям да ме изпорти пред баща си, Дилия не можеше да пази тайна за нищо на света. Нямах как да опазя новината за смъртта на Кристофър от Стивън, а той щеше да я съобщи със злостно задоволство на Гай, продажния си бракоразводен адвокат, и вероятно да я спомене в съда.

*Ваша чест, бих искал да привлека вниманието ви към рибката в плика за доказателства с надпис „Веществено доказателство А“. Покойникът е обърнал корем едва след три седмици под грижите на бившата ми съпруга. Тя очевидно е неспособна да изпълнява родителските си задължения към децата ни.*

Ако Стивън знаеше за човека, който умря под грижите ми през последния месец (или за мястото, където двете с

Веро се отървахме от трупа му), вероятно щеше да получи инфаркт – Веро на драго сърце обмисляше тази възможност, докато изчисляваше нищожния шанс новината наистина да го убие. Преди месец жена на име Патриша Миклър дочу как обсъждам сюжета на роман с литературната ми агентка в претъпкано заведение за сандвичи и ми предложи петдесет хиляди долара да убия съпруга ѝ, ужасен човек, който се оказа, че пере пари за руската мафия. Харис се озова упоен в минибуса ми по случайност, но макар всъщност да не го убих аз, жена му беше сигурна в обратното. Тя съобщи името ми на приятелката си Ирина, чийто съпруг беше изпълнител на мокри поръчки за гореспомената страховита шайка. Съпругът на Ирина също умря при злополука. Въпреки това и двете жени изразиха признателността си, като ми дадоха купища пари. Получих и бакшиш: някой беше публикувал онлайн обява, че търси желаещ да убие бившия ми съпруг срещу парично възнаграждение.

Веро държеше зеленото пластмасово кепче пред мен.

– Искаш ли да кажеш няколко думи?

Зак щапукаше към аквариума с дундестите си крачета; набраните краища на памперса му се подаваха изпод черната тениска. Той склочи лепкавите си пръстчета около ръба на бюфета и се вдигна на палци, за да вижда. Докосна с пръстче стъклото; от брадичката му се точеше лига. Дъхът на Дилия секна и тя вдигна изпълнен с очакване поглед към мен; върху горната ѝ устна лъщеше сопол. Взех кепчето от Веро.

– Какво трябва да кажа? – прошепнах.

Тя ме побутна към аквариума.

– Просто кажи нещо хубаво за него.

Държах кепчето към гърдите си и се мъчех да намеря думите, с които да успокоя скърбящата ми петгодишна дъщеря, изпаднала в истерия след събуждането си, когато беше заварила домашния си любимец да се носи в аквариума като

кръгче от зърнена закуска. Бях писател, за бога. Изкарвах си прехраната, като свързвах думи в изречения. Тази задача трябваше да е лесна, но щом погледнех Кристофър, си представях само лицето на бившия ми съпруг. Не защото исках да убия Стивън. Тоест предполагам, че исках в определени дни. В повечето дни. Със сигурност го исках, щом отвореше уста. Независимо колко се обтегнаха отношенията ни, след като ме заряза заради нашата брокерка обаче, Стивън обичаше децата ни и те го обичаха, и никога не бих направила нещо, с което да нараня Дилия и Зак.

Някой искаше Стивън мъртъв и това не бях аз.

– Какво да кажа за Кристофър? – Хвърлих бърз поглед към Веро за вдъхновение. Ъгълчето на устните ѝ потрепна и тя ми даде знак да продължа. – Той беше добра рибка. Като верен и непоколебим приятел на всички ни той...

Някой дръпна силно клина ми.

– Кажи им за усмивката му. – Дилия си избърса носа в ръкава на черното трико. – И как правеше най-хубавите балончета. – Тя се притисна към бедрото ми и зарови лице в гънките на пуловера ми. Зак сбърчи угрижено челцето си. Щом потопих кепчето във водата и изгребах Кристофър в унисон с чувствата на Дилия, изпитах благодарност, че синът ми е прекалено малък да проумее напълно какво става.

Докато вървахме тържествено по коридора към банята, Дилия ме държеше за крака. Шествието завършваше с настанилия се върху хълбока на Веро Зак. Заставахме около отворения капак на тоалетната и отдадохме последна почит на Кристофър, който цопна в чинията с тих плясък. Щом се пресегнах към ръчката за пускане на водата, Дилия ме сграбчи за ръката.

– Не, мамо!

– Миличка, налага се. Не може да остане в тоалетната завинаги.

– Защо не? – изхленчи тя.

– Защото... – Хвърлих умолителен поглед към Веро. Тази глава определено не фигурираше в моя екземпляр от книгата *Какво те чака, когато чакаш дете*<sup>1</sup>. Исках си парите обратно.

– Защото – услужливо предложи отговор Веро – ще засмърди. – Настъпих я силно по крака.

– Но аз никога вече няма да го видя – изхлипа Дилия.

От нослето ѝ излезе мехурче и аз го избърсах с ръкав.

– Споменът за него ще ни остане завинаги. – Наред с десетките снимки, които тя ме накара да публикувам на адрес #златнарибкавинстаграм.

– Може да отидем до зоомагазина и да вземем друга рибка. – Думите се изплъзнаха от устата на Веро, преди да успея да я спра. Дилия започна да надава пронизителни писъци, а долната устна на Зак затрепери.

– Не искам друга рибка! – изпищя Дилия. – Няма други рибки като Кристофър!

– Напълно си права. – Повиших глас в отговор на дружния им вой. – Никога няма да има друга рибка като Кристофър. Трябва да почетем паметта му с кратко мълчание.

Дилия стисна здраво уста и в банята настана тишина, нарушавана само от страховитото подсмърчане на децата ми. Наведох глава и замушках Веро с лакът в ребрата, докато и тя не сведе глава. Изчаках цяла минута, след което се пресегнах към ръчката. Този път Дилия не направи опит да ме спре и Кристофър изчезна във водовъртеж от оранжеви люспи.

Веро нежно разроши подгизналите от сълзи остри кичури на Дилия.

– Хайде, Дий. Ще ти изпека бисквити.

– Не прави прекалено много – напомних ѝ. Майка ми приготвяше пуйка с плънка, която можеше да засити цяла

---

<sup>1</sup> Наръчник за бременни жени с автор Хайди Мъркоф. – Б.пр.

армия, и щеше да ме убие, ако разваля апетита на децата преди вечеря.

Зак запищя, щом Веро го грабна и го понесе надолу по стълбите. Дилия се помая и погледна за последно към тоалетната, а после пое след тях към кухнята.

Пресегнах се към ключа за осветлението и се спрях, след което се обърнах към тоалетната и отново пуснах водата. Понеже не съм най-голямата късметлийка на света, не съм дотам глупава да смятам, че мъртвите не се връщат да навестят живите.